

Er nu de gode grene fuldkomment rene? De bærer Åndens frugt, kærlighed først og fremmest - er de da ikke rene for alt, hvad der er ondt?

Nej, Jesus siger noget andet. Hver gren, som bærer frugt, den renses vingårdsmanden, for at den skal bære mere frugt. Altså er disse, som Jesus omtaler som gode, frugtbærende grene, dog ikke fuldkomment rene i sig selv.

Mange kristne blander i denne forbindelse to ting sammen. De mener, at det at bære frugt skulle være lig med fuldkommen renhed. Det er det imidlertid ikke. En gren, der i rigt mål bærer ædel frugt, kan have tørre kviste, eller vildskud, som kun suger saft, og som derfor bør fjernes. Således kan også en kristen eje en levende tro, være rig ikke blot på kærlighed, men på Åndens frugter i det hele taget, og samtidig ikke alene have del i den almindelige fordærvelse, men også være behæftet med en eller anden irriterende vanart, som stadig må korsfæstes og dødes, men som han dog aldrig bliver fuldstændig kvit. Alligevel er han en helt anden end de grene, som ikke bærer frugt. Ofte kan et ganske almindeligt verdensmenneske have langt færre fejl og virke helt anderledes tiltalende. Men ikke desto mindre er det fuldkommen dødt og uden frugt.

Skønt du således ikke er fuldkommen ren, men daglig må lide under din ufuldkommenhed og synd, så har denne dog ingen magt til at fordømme dig, så længe du blot står i forening med din frelser. Og skønt du aldrig selv bliver tilfreds med de frugter, du ser, så kan du dog ikke undgå at mærke, at du ved denne forening med ham har noget af den frugt, der her er blevet talt om. Er du forenet med Kristus, så er du en ny skabning, og da skal - vi siger det igen - al din ufuldkommenhed og al din urenhed ikke fordømme dig. Der er ingen, der i den grad føler deres synd og urenhed som netop de mest tro og oprigtige kristne. Men samtidig hermed er de rene i Kristus, velbehagelige for Gud og frugtbærende grene på det sande vintræ.

Hvordan behandler så den himmelske vingårdsmand de grene, der bærer frugt? Jesus siger: »Den gren, som bærer frugt, renses, for at den skal bære mere frugt.«

Han renses den. Et ganske kort ord, men en i høj grad følelig og langvarig proces. Den gren derimod, som ikke bærer frugt, får lov at skøtte sig selv. Den skal jo bare brændes til sidst. Men den, som bærer frugt, den skal plejes. Den renses han.

Hvordan foregår nu dette?

Det billede, Jesus har valgt, er overordentlig lærerigt. Når gartneren renses, sker det ikke med vand, men med skrabejern og kniv. Mos og tørre grene, overflødige kviste og blade, som blot virker hæmmende på grenenes evne til at bære frugt, renses bort.

Dette stemmer ganske overens med de troendes erfaring. Mærker vi ikke ofte denne gartnerens kniv? Mærker vi ikke, når vi sidder og hører Guds ord, hvordan dette tveæggede sværd trænger ind i vort indre og altid véd at ramme netop der, hvor vi har vore ømmeste punkter?

Ligeså, når vi har svigtet der, hvor Herren har sat os, været ligegyldige og ulydige - hvor mærker vi da ikke kniven igen! Det er den omsorgsfulde vingårdsmand, som, når han vandrer i sin vingård, sørger for, at vi ikke en dag til ende får lov at være tilfreds med os selv. Bestandig lyder i vort indre Åndens straffende tale. »Mine nyrer maner mig, selv om natten,« siger David. Hvor Helligånden bor, kan det umuligt være anderledes. Thi det er umuligt, at ikke han skulle finde noget hos os, der var urent - og lige så umuligt, at han ikke skulle påtale dette. Og hvis denne ordets og Åndens tugt i vort indre ikke slår til, så prøver den trofaste Herre med udvortes plager og ris, sørger og modgang, i det omfang, han ser er nødvendigt.

Kort sagt: et Himmelens barn skal renses. Apostelen siger: »Herren tugter den, han elsker, straffer hårdt hver søn, han har kær. Hvis I da ikke får nogen tugtelse, som dog alle får deres del af, så er I jo uægte børn og ikke sønner. - Al tugtelse synes vel i øjeblikket ikke at være til glæde, men til

sorg; men siden giver den dem, der er opøvet ved den, en fredens frugt: retfærdighed.« [Hebr. 12.](#)

Det er ikke af hjertet, han plager og piner menneskens børn. Formålet er at få frugten frem. Den gren, der bærer frugt, siger Jesus, den renses han, for at den skal bære mere frugt. Og Gud ske lov! Vi ser da også eksempler på, at tugten netop har denne virkning.

Vi har sikkert alle set en eller anden ellers oprigtig og oplyst kristen, hos hvem vi dog med sorg konstaterede en vis magelighed og åndelig ufrugtbarhed. Da bliver han ganske uventet ramt enten af en stor sorg eller ulykke eller også af en svær indre anfægtelse. Og når han igen kommer ud af denne lutringens ovn, er han en helt anden end før, præget af langt mere alvor og langt mere rig på gode gerninger.

Og hvor ofte har vi ikke gjort den erfaring - vi, som står under Herrens tilsyn og pleje - at når urene lyster, forfængelighed, egenkærlighed el. lign. fik mere end sædvanlig magt i vort sind, så varede det sjældent længe, før vi rantes af et eller andet, som igen bragte os til besindelse. Når så Herren atter har trøster vort hjerte, befinder vi os som efter et forfriskende bad og begynder med ny iver at løbe hans buds vej.

De, som er blevet fortrolige med denne Faderens trofaste, tugtende hånd, vil til sidst selv kunne sige det på forhånd, når en ny tugtelse er undervejs. Så afgjort er det, at de gode grene skal renses. Med hellig nidkærhed våger Herren over de sjæle han bereder for himmelen. Han vil, de skal blive mere og mere rene og rige på frugt. De andre derimod får lov at leve, som de lyster. I Bibelens sidste kapitel siger Herren: »Lad den, som gør uret, blive ved at gøre uret, og lad den urene blive ved at leve i urenhed.«

Denne renselse er altså et kendetegn - et meget vigtigt kendetegn på de grene der bærer frugt. Og da især den indre renselse, Åndens tugt i vort hjerte. Udvortes prøvelser kan også de gudløse opleve. Men denne Åndens indre tugt hvorved ufuldkommenhed og vanart stadig bliver påtalt, og man derfor aldrig bliver tilfreds med sig selv, men stadig må øse af evangeliets kilde til trøst for sin sjæl - det er et så karakteristisk kendetegn på de troende, at skønt de for bare mangler ofte ikke kan se nogen frugt hos sig selv, så er tugten alene et tegn på at de er af de grene, som Herren tager sig af.

Måtte Guds Ånd få lov til at fæstne i vore hjerter, hvad Herren her har sagt os, så de troende derved kan blive styrket i visheden om, at de står i denne salige forening med Frelseren, og de, som står udenfor, ikke få ro, før også de er kommet ind i det rette forhold til ham og er begyndt at bære frugt i Skriftens betydning af ordet. Da skal vi - al vor urenhed til trods - i troens retfærdighed være rene for hans øjne.

(Fra afsnittet "Grenene på vintræet" - Samlede Skrifter Bind 7 af C.O.Rosenius - Luthersk Missionsforenings Forlag 1953 - Shafan 03-08-15)